

Между всички млади моми
 първа бе Елена,
Тя бе хубава кат' Ангелъ,
 Винаги засмѣна.
Съ свага тънка и висока
 Очи кат' чърѣши
И триндафилъ по странитѣ
 Винаги цвѣтѣше.
Тя бе мома даровита,
 Нѣжна хубавица,
И приличаше на горска
 Сива гълъбица.
Тя бе дѣвойка разумна
 Злобата прѣзира
А зълъ и нещъ стень случай
 За правда умира .
Душевно обладаваше
 Хуб'ви чувства прави
И винаги се прѣдпазва
 Отъ хора лукави
Салт' на вѣйши драги Стоян
 Росна китка дава,
И съ цвете вакиченъ вснецъ
 Нему си подава.
Само него тя обича,
 Както и той нея,
Че е щастливъ да залюби
 Хубавица гая.
„Дай ми мила“ казва Стоянъ
 Тѣзъ китка зелена